

OD ISTOG AUTORA

SMIJ SE U INAT SVEMU
OVAJ PUT BIRAM SEBE
SEBI DUGUJEŠ SVE

Dizgram

POVRATAK
SEBI

Copyright © 2026, DIZGRAM
Koncept i priprema ilustracija © DIZGRAM
Ilustracije © Cassandra Kokenos

Copyright © ovog izdanja 2026, LAGUNA

POVRATAK SEBI

Dragi čitatelju,

Ovo nije knjiga koju pročitaš i odložiš. Ovo je knjiga kojoj se vraćaš kad se opet malo udaljiš od sebe. Nije pisana da te nauči kako da budeš bolji, tiši ili jači, već da te podsjeti na ono što često zaboraviš: da ne moraš da se dokazuješ da bi vrijedio.

U Larinom putovanju možda ćeš prepoznati dijete koje si bio. Ili ono koje još u tebi diše. Ili ono koje tek skuplja hrabrost da progovori.

Povratak sebi je bajkovit ali istinit. Ove zemlje su unutrašnji pejzaži kroz koje svi prolazimo kad nas neko povrijedi, kad volimo, kad ćutimo predugo, kad odlučimo da ostanemo, i uz druge i uz sebe.

Svaka stranica je poziv na prisutnost, na iskrenost, na prihvatanje svega što jesi. Ako osjetiš

suzu, zadrhtiš ili se nasmiješ na neko poglavlje, znaćeš zašto je napisano.

Možeš je čitati kad ostaneš sam sa sobom, kasno noću. Možeš je čitati naglas nekome koga voliš. Možeš je otvoriti nasumice i pronaći riječ koja ti nedostaje.

I kad dođe kraj, svijet će biti isti. Soba. Ulica. Ali ti – ne.

I samo još ovo: Ne moraš vjerovati u čuda. Dovoljno je da se vratiš sebi.

Dobro došao nazad sebi, tamo gdje si oduvijek pripadao.

PROLOG

Postoje putevi na koje ne kreneš zato što znaš kuda idu, nego zato što više ne možeš ostati gdje jesi. To nije buđenje. Nije ni odluka u jednom dahu. To je mali pomak u grudima koji niko ne primijeti, a ti znaš da je stvaran. Možda je to bila riječ koju si prećutao. Možda „dobro sam“ izgovoreno previše puta. Možda teret koji si nosio predugo. Možda dio sebe ostavljen za kasnije, pa se kasnije nikad ne desi.

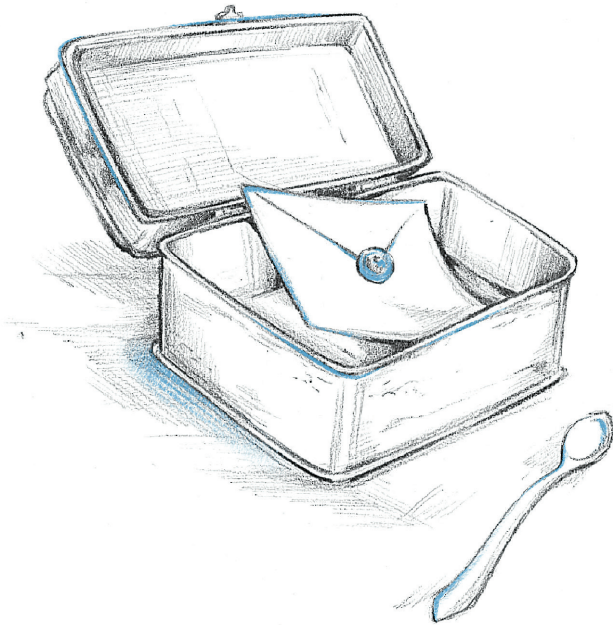
U svakome postoji mjesto gdje se stvarnost i unutrašnji svijet susretnu. Ne kroz maštu, nego kroz istinu koju odlažemo dok nas ne sustigne. To mjesto zove se početak. Ne zato što je novo, nego zato što je tvoje.

Zemlje koje ćeš upoznati nisu daleke. Ne pripadaju nepoznatim mapama. One pripadaju

tebi. Tu su blizu, pod kožom. U onom što sakriješ iza „dobro sam“. U onom što sakriješ osmijehom. U onom što srce pamti i kad ti zaboraviš. Na ovom putu nećeš pronaći odgovore koje očekuješ. Naći ćeš one koje si oduvijek znao, ali ih nisi imao snage izgovoriti.

Ako ti se na ovim stranicama nešto učini poznato, to nije slučajnost. To je podsjećanje. I zato, prije nego što kreneš dalje, zapamti samo jedno: ne putuješ da bi postao neko drugi. Putuješ da bi se vratio sebi.

Dobro došao u početak koji si čekao.

POGLAVLJE I

Zemlja Ukusa

*T*e večeri Lara je osjetila težinu u grudima, ali nije znala kako da je nazove. Bio je to jedan od onih dana u kojima je previše puta rekla: „Dobro sam“, a rijetko je to bila istina. Rekla je to i kad nije bilo tačno. I kad je niko ništa nije pitao. Navikla je da sluša šta mora. I šta se od nje očekuje. Kad je pitaju kako je, ona se nasmije na vrijeme, zadrži suze i kaže ono što se od nje očekuje.

Tako je naučila da bude laka drugima, a teška sebi.

Tražeci nešto slatko, ugleda staru limenu kutiju za kekse. Bila je hladna i prašnjava, zaboravljena. Kad ju je otvorila, unutra nije bilo keksa, nego pismo. Papir je mirisao poznato, na dom i mir poslije suza. Na njemu je pisalo:

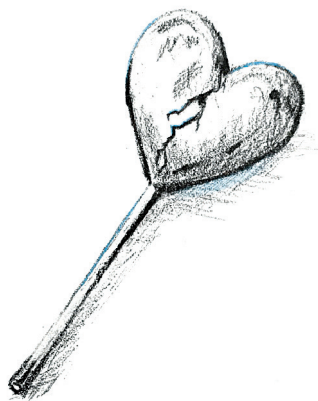
*„Srce zna kuda.
Prva stanica – Zemlja Ukusa.
Ponesi maštu.
Razum ostavi.“*

Zidovi oko nje zašuštaše, a tlo pod stopalima joj omekša, kao da je već bila tu.

Zemlja Ukusa je mirisala na djetinjstvo i na tišine koje još bole. Drveće je bilo od čokoladnih štapića, kuće od keksa i karamela, a rijeke od tople bijele čokolade. Sve je izgledalo slatko. Ali ništa nije bilo jednostavno. U ovoj zemlji emocije imaju ukus. Kad je radost iskrena, čokolada je mliječna. Kad se sreća glumi, postaje gorka. Kad se tuga skriva, topi se u rukama.

U Larinim dlanovima pojavi se lizalica u obliku srca. Prisloni je uz usne. Bila je slatka. Ali čim joj kroz misli prođe ono što joj nedostaje, lizalica se stvrdnu i promijeni ukus. Postade slana.

Na Trgu slatkih sumnji, pod sjenom drveta od karamela, sjedila je sova. Imala je mali šešir od čokolade i oči koje su znale previše. Bila je

stara, mudra i tiha. „Lizalica zna“, rekla je tiho. „Zna kad lažeš sebe.“ Lara je ćutala. „Navikli su te da slušaš“, nastavila je sova. „Šta treba. I kakva treba da budeš. A niko te nikad nije pitao kako si zaista.“

Sova je povede prema Kući izbora. Unutra su zidovi mijenjali boju prema onome što je osjećala. Kad Lara pomisli na dom u kojem se ne pita, nego *mora*, zidovi potamne u sivo. Kad joj se vrte neispunjena obećanja, jedan zid zatrepri zeleno. A kad osjeti tišinu koju dugo nosi u sebi, plafon se rasprsne u prah, kao da je i kuća zaplakala.